

**КОНЕ И ПОЕТИ –
ВСЕ ПО-ТРУДНО НАЕТИ,
ВСЕ ПО-ТРУДНИ ЗА ПРОДАН...**

Ана Блангуана, Румъния

РЕЗЕРВАТ

Коне и поети,
Красотите на свят,
С техниката битката изгубил,
Същества, които времето
Оставя без роли,
И ги оковава
В собствените техни ореоли.

Коне и поети,
Все по-рядко наети,
Все по без изгода,
По-трудни за продан.
Черни, сури, бели,
Все по-побелели,
После прозрачни, невидими
В някакво бъдеще
Без тях
Невидимо и то самото.

Никос Хаджиниколау, Полша

В историята на литературата на редица страни има творци от други националности, които по различни причини са свързали трайно живота и творчеството си със страната, която ги е приела. Такъв е случаят и с гръцкия поет Никос Хаджиниколау, установил се в Полша още като петнайсетгодишен юноша, след като семейството му било разпиляно от вихъра на Гражданската война в родината му докъм 1950 година. Осъществил се като поет в новата си родина, неговото творчество е създадено на полски език, но корените му са дълбоко в културно-историческите пластове, в историята и митологията на древна Елада и на съвременна Гърция. Внушително е по обем творчеството на този поет, наброяващо близо стотина книги – лични и преводни. Но освен количеството, изтъквана е също така и неговата

художествена стойност чрез многобройни отличия и награди. Достатъчно е да споменем само полските литературни награди на името на Ян Каспрович и Владислав Реймонт и гръцките „Александър Велики“ „Златна Орфеева лира“, „Лавърът на Акропола“.. „Не си спомням, - казва за него Нобеловият лауреат Одисеас Елитис – гръцки поет в чужбина да е постигал някога такива поетични върхове като Никос Хаджиниколау. Той е творец на изящни картини, на богата метафоричност и хармония на зримата мисъл. Визионер!“
Взела по нещо от гръцките и полските литературни традиции, поезията на Хаджиниколау е уникално и интересно явление като взаимно проникване и синтез на две култури, поради което обогатява както гръцката, така и полската съвременна поезия.

ПРАВДА

Авторитетите рухнаха
и непрекъснато грънчат празни гуми.

Правдата е с отворени очи винаги.
Понякога отслабва, но не умира,
препъва се, но не пада.

Търчи с отворени длани.
Съвсем като Нике!
Когато събере пръстите си –
стават юмрук!

В МЕНЕ ИМА ПОВЕЧЕ ОБИЧ

Не е нужно да се обърна,
за да видя
кой е хвърлил камък по мен.

Чака
аз да го вдигна
и също да хвърля.

Но няма аз да се наведа.
Ще продължа своя път.
В мене има повече обич.

МИНОТАВЪРЪТ

Човекът може
да затвори човека.

Насред лабиринта седят младежи
и плачат.
Няма го Минотавъра,
а беше цел на живота им.

Сега, вървейки сред хората,
Минотавърът сам избира своите жертви.

ВДИГАЙКИ КАМЪКА

С младостта на Икар отварям очите си
и измервам лицето на моя ген.
С лудостта на Касандра отварям устата си
и измервам риданието на времето.
С упорството на Антигона протягам ръце
и измервам справедливостта.
С търпението на Сизиф вдигам камъка
и измервам съдбата си.

В КИЛИЯТА

Всяка черта, издълбана със нокът,
отмята деня.
Накъсано дшшане,
очите разпалени режат решетките
и слънцето влиза
неделимо
като свободата.

ГРЪЦКИ КОРАБ, ПОТЪНАЛ КРАЙ АХТОПОЛ

Целта му е била Итака.
Сега събира каменните разстояния
без екипаж –
едни са красотите на гъното,
други сигурно са се завърнали там,
където са мечтали за пътешествие.

Без име и флаг,
непрестанно мери разстоянията
с вълни,
с борд, отворен в очакване.

ОРФЕЙ

Денем броя нощите,
кошто отминаха.
Слушам тропот на коне.
Нощем броя дните,
кошто отминаха,
слушам вървежа на Хермес.
Цветята късам, преди да разцъфнат,
изрязвам лица върху суха кора
и толкова високо лирата вдигам,
че звуците изпреварват вятъра.

Няма да се обърна,
докато не се свършат песните.

ВЯТЪР

Ще седна пред града,
като Сфинкса пред вратите на Тива,
докато дойдеш и гатанката отгатнеш:
„Няма език,
а пее всичките мои песни,
свързва севера с юга –
толкова внимателно,
че границите им се сливат в тялото.“
После ще изпратя птицата с глан –
нека да звъни със крилете си
като камбана от бронз.

В ЕПИДАВЪР

Пространство, затворено в 55 стъпала,
поддава се на изтезанието на чувствата,
без маски,
без контури.
Като Демостен, с камъчета в устата
уча отново думите на Поликтет: любов, свобода.
Пространство, затворено като глан на девойка.
Бои се от щастие.

КАМЪК

Полето, което баща ми остави,
преди да се напълни устата му с пръст,
засях с лъжите на Минотавърта –
израсна въоръжена тълпа от войници,
които нацелиха карабините си във мен.
Тогава взех един камък крайпътен
и го хвърлих в самата среда на тълпата.
В паниката те се нахвърлиха един срещу друг.
В братоубийствената война никой не оцеля.

Как да извадя сега този камък
изпод пирамидата с трупове?

КОН

Видях конете на царя на Елида.
Теглеха плугове номер пет,
отпрацайки полята отвъд хоризонта.
Галопираха по пътища грешни,
червеногриви,
със слънчеви копита.

Само моя кон аз не срещнах.
Преди години майка ми го продала на Авгий,
за да мога да уча в гимназия.
Но аз
след две години станах скиталец.

НАСЛЕДСТВО

Баща ми приличаше в лицето на дядо ми,
моите ръце са като ръцете на татко,
моят син гледа по същия начин,
както аз,
когато в крачките на баща ми откривах града.

Моят баща измерваше геня със сянката на дядо,
моят глас разширява хоризонта с гласа на баща ми,
моят син върху следите оставя следи,
сприва думите с пръстите си
до кръвта на времето.

ЖЕСТ

Миг ли е жестът,
или тайна трайна?
Протегни си ръката,
наведи си главата над Стукс.
Мама е изплакала тази река.
Сега тя броди от село на село
като сянка, от вятъра носена,
и вдига ръката си.
Дали за проклятие?

МОРЯШКИ МАЙКИ

Седят те на прага пред къщи,
бели от солта
и мъглата.

Стареят,
взели от морето
прозрачни бръчки по лицата си.

МАГ

Никой не му е казал,
че е различен от другите.
Свали сакото и шапката си.
Среса косата си „А ла паун“.
Изя потока сълзи от очите си,
напълни с тях чашата.
Изпи я.
Стана прозрачен.
„Всеки има котка в главата си – каза, –
аз имам птица.“

Отлетя на бели криле.

МЕЖДУ СЛЪНЦА

Гледай към слънцето,
когато блясъкът му още пулсира,
докато почувстваш гъха на Бога.
Задръж високо ръцете си
и разкажи за изграждането на любовта
не от страх пред смъртта.

После нека светът да потъне във мрак.
Ти ще бъдеш звездата,
след която ще тръгна.

ЛЮБОВНА ВГЛЪБЕНОСТ

В тази молитвена тишина,
слети в прегръдка,
да не завиждаме на звездите.
Ще ни стигне светлината на малката лампа.
Вгълбени в докосването,
постигахме едно общо зрение.

СТИХОТВОРЕНИЕ С ДЪЖД

Дъждът спря да вали.
Жената затвори чадърчето си.
Спря се на тротоара.
Протегна така грациозно ръката си,
сякаш внасяше жарава
в пейзажа,
който ухаеше още на гъжд.

ПРОЗОРЕЦ

Прозорецът никога не ни е разделял.
Толкова дихания има по него,
толкова знаци,
без да оставят следа.
Сега разтваря крилете си,
сякаш желае да напусне
дома ни.

ПАДЕНИЕТО НА ГЪРДИТЕ

Онази тераса на тмялото,
откъдето бледите ливади на плътта
сияеха още по-примамливи
в мрака,
когато с полузатворени очи
сякаш чуваше акведуктите на кръвта
да се изправват и пълнят отново,

божественият балкон,
който само при непоносима болка
се свиваше и криеше
заг тъмните грехи,
високият етаж на ежедневието,
където вееше един различен вятър
и имаше тогава храната на живота
нещо от вкуса на символа,

зимната градина със собствен вход
и автономна връзка с душата,
очертанието на друг един живот,
винаги по-напред в деня,
винаги по-смел в съдбата,
статуята на надеждата
с гвете си красноречиви извивки
се свлече,
срина се
и вече гледам живота
отдолу нагоре,
виждам как винаги имам
едни гърди разлика
с безкрайното.

БЛАГОСЛОВЕНИЕТО НА ЛИПСАТА

Благодарна съм на нещата, които нямам вече.
Каквото ми липсва, ме предпазва
от онова, което ще изгубя.
Всичките ми способности,
които изсъхнаха в запустялата градина,
ме предпазват от действия в празното
излишни, безпредметни.
Каквото ми липсва, ме учи,
каквото ми е останало, ме заблуждава,
защото ми показва картини от миналото
сякаш да са обещания за бъдещето.
Не мога, не смея, не издържам,
любопитство единствено храня
за някой ангел, случайно минаващ от тук.
Аз от друга планета, без ангели слизам.
Любовта е станала добра приятелка,
заедно вкусваме меланхолията на Времето.
Отнеми ми, моля Непознатото,
отнеми ми и още,
за да оцелея.

КЛОНЪТ

С този клон пораснахме заедно,
само че той заякваше все повече,
нарастваше подобно въздебело тяло
и ми закриваше морето, планината,
и губех онова усещане, което
обичах както бог:
онзи гъдел пред безкрайността
в бъдещето на другите.

Клонът, който ме лишаваше
от незалязващата светлина,
бе отрязан, рухна на земята
и се намерих изведнъж пред гледката
на вечния живот,
който винаги ще е далеч от мен.

Павлина Пампуги, Гърция

ИСТОРИЯТА (В ДЪЛБОКОТО) 1:

Човекът, който носеше името ми, се появи, сякаш изненадан, на завоя на пътя. (Завоят фигурираше единствено в този момент, иначе дори път не съществуваше.)

Едновременно с това се показва и другият, идващ забързано от срещуположната посока. От следващото хилядолетие навярно. И това беше илюзия. В действителност не беше никога излизал от детската си възраст.

„Колко е часът?“ – извика, сякаш задаваше парола.

„Девет“ – отговорих (правилно), докато наоколо започваше отново разрушението на света.

Тогава се съединихме в една сянка с еднородна гъстота и продължихме напред, сливайки и разделяйки се, и променяйки постоянно формата си по начина, по който се придвижва амебата.

Следваха ни едно фрррт, гребни експлозии и нещо като задъхано дишане. Беше почвата, която пропадаше и изчезваше при всяка стъпка, на хиляди мили вляво и вдясно, за броени мигове.

ИНТЕРВЕНЦИЯ / МЪРТВИТЕ:

На това място се включват
Тревожно, взаимно заглушвайки се,
В огромни скоби.
Полуизтрити чувства
Черти на лица, намерения.
Но упорстват, изчисляват още:
„Защото девет е числото
Кое не съществува. Кое изчезва
Към каквото и друго число да го прибавиш.
И сборът от цифрите на полученото
Дава отново самото число.
 $9 + 4 = 13, 1 + 3 = 4$ “
Обясняват ми. „Защото
Винаги едно нещо
Означава нещо по –
Иуу Иуу! Внимавай!“
И връзката се губи.

ИСТОРИЯТА (В ДЪЛБОКОТО) 3:

Чу се звукът на звънеца. За известно време трептеше във въздуха и после, преминавайки през различни честоти, се съгъсти в почти човешки образ.

„Добре дошли“, каза глухо Портиерът. Гласът му беше леко протрит в „о“-тата. Не беше се приспособил към непривичното усещане за пространство и от време на време губеше изцяло очертанията си. След това се съсредоточаваше отново, с усилие.

Преместих се с пет минути напред и настъпих едно червено хералдическо зверорастение. Веднага от ниското се заиздига задъхано една детска песничка в странна тоналност: „Малката Елена/ е седнала и плаче/ че не си играят/ приятелките с нея./ На крака стани/ слънцето погледай/ очите затвори/ и се сбогувай.“

Гласът беше на баба ми, деветгодишна.

„Деветгодишна ми подариха смарагдените обици. Продупчиха ми ушите. Пробиваха дупките бавно, докато всичко да изчезне в тях...“

Ристо Василевски, Македония

РИСТО ВАСИЛЕВСКИ – поет, критик, есеист, преводач, издател, съставител на антологии – принадлежи на две съвременни литератури: македонската и сръбската. Роден е през 1943 г. в с. Наколец, Преспа (Р. Македония). От 1969 г. живее и работи в Смедерево (Сърбия), където дълги години е ръководил известния международен поетичен фестивал „Смедеревска по-

етична есен“. В момента е директор и главен и отговорен редактор на издателска къща „Арка“. Пише на македонски и на сръбски език, превежда от единия на другия език и обратно. Автор е на повече от двадесет поетични книги. Представеният тук поетичен цикъл е от книгата-поема „Храм, все пак Храм“, претърпяла няколко издания в Р. Македония и Сърбия.

Из „ХРАМ, ВСЕ ПАК ХРАМ“

МЕСТОПОЛОЖЕНИЕТО НА ХРАМА

Някой хвърли жребий върху чистия простор
и отреди мястото в бъдния град,
на което ще се изгради Храмът
като пътепоказател на всички пътища,
като видна точка от всички земни точки,
като отблясък на всички небесни огледала.

За да може отвсякъде да се достигне,
от него да се стигне
до всеки земен
и до всеки небесен живот.

Някой посегна с вещата ръка,
подтикнат от умението за градеж,
и даде заповед
да се постави стожер,
който постоянно ще почива
с добър Божий и човешки дух.

Някой отреди неговата вечност,
взига в него всички тайни,
за да устои на всичките превратности на времето,
за да изтърпи атаките, грабежите, палежите,
за да избегне господството
на всяка друга вяра.

Някой отреди неговата височина,
за да бъде по-близо до Бога,
за да може Той отгоре да го наблюдава
и да гледа неговите бръчки,
които го правят да изглежда зрял,
покрит със златна патина.

Някой вгради във него арките и кръговете,
за да претвори кръговрата на живота,
за да бъдат прозорец,
през който ще може да се избяга от злото
и да се стигне до всеки Божий благослов.

Някой отреди силата,
с която Той мнозина ще събуди,
за да устоят на страстта и на костта,
да се наклонят към добротата,
да потърсят смисъла на любовта
и да даряват всички край тях
с дарове на дух, доблест и търпение.

И даде заповед
да не се изтъква стойността на даровете,
защото така ще се споменат ония,
които не могат да ги дадат.

ФРЕСКОПИС

Първи в Храма влезе Божият Дух,
за да го освети със Себе Си отвътре.
След това се заузреждаха зографите
с вещи ръце и със зрял художнически опит.

Избрани от всички страни,
те внесоха във Храма южния гъх
на църквите и манастирите,
мириса на тамяна и босилека,
трепкащата светлина на воцениците и кандилата.

Измазаха стените
и започнаха да полагат боите,
които на мига откриха много познати лица.

Светците, ангелите, апостолите
грейнаха отново с цялата си красота,
а от стените се разкри целият живот:
грижовният и нежен поглед на Прамайката,
предателството на трапезата на Тайната вечеря,
Господното разпятие на кръста,
страданията на светите мъченици,
лютият бой със змея,
принасянето на жертвите,
тайнствата на Кръщението и Причастиеото,
великата тайна на Възкресението.

А над всичко това
и над всички тях
се откри и Господ Бог,
да бди над всичко,
да бъде във всички.

Земните пастири
във бляскави одежди,
със Божии знаци в себе си и върху себе си,
осветиха Храма
и пузнаха паството
да се наклони към Църквата,
да се отдаде на молитвите
за този, земен,
и за онзи, втори, неизвестен,
небесен живот.

ВЛИЗАНЕ НА ТАЙНИТЕ

Веднага след Господ
в Храма влязоха
седемте свети тайни.

После, пред неговото лице
започнаха да се редят множество човешки,
привременни, земни тайни:
за стаените омрази,
за безвъзвратните любови,
за разлюлените простори на ума и на духа,
за пороците на тялото и на душата,
за неизвършените добри дела,
за преживените и сторени злодейства,
за плътските и интелигентни грехове,
за прехвалените радости
и приспаните пакости,
за мощта и немощта,
за честта и безчинствата,
за недоумиците и безпътиците,
за нарушените оброци
и за напусто дадените клетви,
за извършените изневери,
за всичко онова, което означава живот
и ни довежда пред стената,
която не може с нищо да се прескочи.

Редяха се тайни след тайни
и нито една не излезе от Храма,
да заблести със сияние
или да ужаси със своята тъмнина.

В Храма се влизаше
като пред Божия Съд,
а от него се излизаше
с много опрощения и надежди,
които възраждаха отново за живот.

Така се съхранявахме и ние,
и Храмът,
и Господ в него и във нас.

ЖИТИЕТО НА ХРАМА

Изкъпан от слънцето отвън,
огрян от Божието стаго отвътре,
Храмът заживя
като част от всеки живот.

Отваряше портите
всеки ден
и приемаше челягта,
която се отправяше към него
с малки и големи дарове,
с разкошно украсени погачи,
с бъклици вино,
със стомни изворна вода,
с пълни кошници и подноси,
с божествен трепет в гърдите.

Всякога пълният двор:
сватби, годежи, кръщения,
гълги редици за причастия.
Плавни напеви на хорът,
благозвучни свещенически гласове
и детска врява и звънтеж
в литиите за Цветница.

Всякога тъжни лица при помените,
плач и сълзи при опелата.
И изповеди, изповеди,
със трепет от всекиго,
със грижа за всекиго,
с пълна вяра в Бога.

Народът пазеше Храма,
както и Храмът пазеше него.
И светеше денем и нощем
като отворено Божие Око
във този кипяц, омагьосан свят.

СТАРЕЕНЕ

Времето, което кръжеше около Храма,
пълзеше по стените,
слизаше подмолно в темелите,
катереше си върху покривите,
лепеше се по кръстовете,
гнездеше с гълбите под стрехите
и със своя зъб гризеше
всичко, до което се докоснеше.

Появиха се първите болести:
замря живият тропот на часовника,
чудно безмълвие обхвана мазилката.
Зидовете се разпадаха,
покривът остана без покров,
гъждът отнесе ръбовете на арките,
димът от свещите покри
лицата на светците...

Покрай Храма премина и едно друго време:
събори оградите,
откри го от всички страни,
за да се види добре неговото погрозняло лице.

Атеистите и друговерците
почнаха да пишат грозни послания по стените,
да вдълбават чужди знаци върху плочите,
и така, безсилен,
го обезчестиха от всички страни.

Само Божията милост беше на негова страна
и на страната на редките му посетители,
пазейки по този начин себе си,
бранейки Вярата и самия Господ в себе си.

ОБНОВЛЕНИЕТО НА ХРАМА

Върху Храма слезе Божията воля.
 Спря дългата равнодушност,
 накара дружината
 да му облече нова, божествена роба.

Мазилката, пълна с време и няма,
 се рони под ударите на чуковете
 и се превръща във облак,
 който всичко покрива:
 полепва по прозорците,
 ляга върху прясно изпраните халища,
 избелва листата на цветята,
 сменя цвета на раззеленените гървета.

Редките гъжгове
 едва стигат да го измият
 от улиците и тротоарите,
 да го отнесат в голямата река,
 да го положат на морското гъно.

Опасан със скелета,
 Храмът се освобождава от старата риза
 и стените приемат нов облик.
 Опитните ръце на майсторите
 изравняват олющените линии на арките,
 поставят релефите и формите,
 гледят стенните платна
 като път на току-що родено дете.

Всеки замах на ръцете
 се превръща във вечна следа,
 която ще ни пренесе
 в някакво бъдно време,
 в някакъв друг свят,
 чието истинско име все още
 никой не знае.

През постоянно откренатите прозорци
 аз чувам как строителите си свирукат със уста.
 В техните думи опознавам божествена хармония,
 ког на мисли, насочени към самите тях.
 И разбирам:
 Някой заповядал
 да се почисти вътрешността на Храма,
 да прогледнат пак светците,
 лесно да се разпознаят доброто и злото,
 кръвта и виното,
 хлябът, тялото
 и душата Христова.

И като че ли предчувствам пристигането
 на новите иконоборци,
 като че ли виждам пътя на зографите,
 на новите пастири, посветени на молитвите,
 които ще избавят душата
 от това време-безвремие,
 които ще повдигнат духа
 в това време-зловремие!

РОМАН КИСЪОВ – поет, художник и преводач – е роден през 1962 г. в гр. Казанлък. Завършил е живопис в Художествената академия в София. Твори в две направления – поезията и изобразителното изкуство. Негови стихове са печатани в почти всички литературни издания у нас, излъчвани са по БНТ, БНР и Румънското национално радио. Включен е в поетични антологии в България, Румъния, Македония и Индия, а също и в авторитетни литературни списания в Русия, Румъния, Хърватия, Босна и Херцеговина, Македония и др. Поезията му е превеждана на английски, руски, румънски, нидерландски, датски, сръбски, хърватски, македонски, албански, хинди и др. Участвал е в престижни международни фестивали и форуми на световната поезия. Превежда съвременна руска и македонска поезия. Автор е на стихосбирките: „Вратите на рая“ (1995, Национална награда за поезия на ДИ „Христо Г. Данов“, (Пловдив), „Сянката на полета“ (2000), „Пилигрим на Светлината“ (2003), „Криптус“ (2004, второ издание 2007), „Нодо asnik svjetla“ – избрани стихове на хърватски език („Slovo“, Zagreb, 2008), и „Гласове“ (2009).

СЪТВОРЕНИЕ

На морския бряг
едно дете създава
от пясъка човек...
И нежно му говори:
Ти си моят
най-добър приятел!...

Но след малко
една вълна поглъща
човека пясъчен...
Детето горчиво заригава
останало съвсем само
пред лицето на Морето
пред тайнствената сила
на разрухата...

Отгръпва се Морето –
прогнато
стъписано
пред лицето на огромната
невинна
детска скръб...

И тогава:
Надвесва се учудено Небето
слиза ниско
все по-ниско
и пада в краката на Детето...

Детето се навежда
и започва да извайва
от звездния
небесен пясък
Нов човек...

ГРАДЕЖ (Думите на Поета)

Майстор Маноле
И аз градя
Но не с камъни
А с думи

Майстор Маноле
В темелите враждам
Не сянка на девица
А дихание на Небесна Реч

Майстор Маноле
И аз градя
Но не съм майстор
А калфа

ЧОВЕКЪТ

Под купола небесен
чудогеец странен
стъпва бавно по въжето
на хоризонта...
Умело балансира
със слънцето в едната си ръка
а в другата – с луната...
Аплодират го гори тревни звезди
реки морета долини и планини...

Човекът е създаден
да странства на предела
между земята и небето...
Човекът е създаден
да твори и да създава
от своето скиталчество вселени...
Човекът е създаден
да бъде храм на чудогейни думи
защото той самият
чрез тези думи е създаден...
Човекът е създаден от земята
за да се роди отново –
на Небето

Аз съм само калфа...
Но калфа
на най-големия Майстор –
Бог

ПОЕТЪТ

И да ме питат кой съм –
не отговарям
И да ме питат откъде идвам
и накъде отивам –
не отговарям...
Не отговарям на тези които
слушат а не чуват...
И на тези които гледат а не виждат –
не показвам...
Не показвам моето сърце
пълно със живи думи
и моята земя
пълна със живи камъни
като туптящи сърца...
Не показвам и моето небе
пълно със живи звезди
като пламтящи сърца
И не казвам нищо – мълча
за безбройната публика
от ангели и светци
които аплодират моите звезди –
живите думи...

О, аз не отговарям
за моя стих...
По този въпрос
питайте Бог!

НАДПИС ВЪРХУ КАМЪК

Ако не можеш да бъдеш човек
по-добре бъди камък:
километричен камък край пътя
камък темелен на дом
крайъгълен камък на храм
или поне
камък надгробен
с епитафията на човек
живял достойно на земята

ФРАГМЕНТ

На Иван Цанев

Дърво на хълма –
„дърво без име,
сприятелено с идващите
вечери“...

Сред клоните свети гнездо
В гнездото – облак
От облака се излюпва
мълния
Мълнията погналва гнез-
дото
Овъглява дървото
Вятър отвява въглените
Един въглен попада в
ръката
на странник приседнал край
пътя
С този въглен странникът
изписва своето име на пътя
Дъждът го прочита
Странникът отминава
тласкан все напред
по тайнствените пътища
на непрестанния вятър...

НЯКОЙ ДЕН

(Монолог на Поета)

О колко капризно е
това тяло
Това тяло това тленно тяло
постоянно желае ламти
да бъде обгрижвано
хранено измивано обличано
обичано...
Това тяло това тленно тяло
което заема мястото на въздуха...

О колко капризни са
думите
Тези ненаситни тези алчни думи
постоянно желаят ламтия
да бъдат обгрижвани
обожавани ухажвани галени
обичани...
Тези ненаситни тези алчни думи
които обсебват духа...

Някой ден
на мястото на тялото
ще има само въздух...

на мястото на думите
ще има само дух